

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **M. R.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským Ph.D.
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti: **a) Y. P.**, narozená dne X
b) E. R., narozená dne X
obě bytem X
obě zastoupené advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským Ph.D.
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2025, č. j. OAM-1714-13/ZR-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení a) nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení b) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2025, č. j. OAM-1714-13/ZR-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobce a podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců mu stanovil lhůtu k vycestování z území ČR 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že žalovaný nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, zejména neodstranil pochybnosti stran rodinného a soukromého života žalobce a nejlepšího zájmu nezletilého dítěte žalobce. Řízení o zrušení zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je řízením zahajovaným z moci úřední, v němž je hlavnímu účastníkovi uložena povinnost vycestovat z území ČR. V tomto typu řízení má správní orgán povinnost i bez návrhu zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, včetně všech okolností svědčících ve prospěch i v neprospěch. Tato povinnost se přitom vztahuje také na okolnosti soukromého a rodinného života a na okolnosti pro vymezení nejlepšího zájmu nezletilého dítěte.
3. Žalobce má velice omezené možnosti alternativního řešení pobytové situace na území ČR. Jakožto státní příslušník Ukrajiny – aktuálně zmítané rozsáhlým válečným konfliktem vyvolaným Ruskou federací, v jehož rámci dochází k porušování kogentních norem mezinárodního práva – má možnost podat žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpení pobytu na území ČR podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu existence překážky ve vycestování z území. Na udělení víza nicméně nemá právní nárok a udělení ani nepodléhá soudnímu přezkumu. Při reflexi přetrvávajícího záznamu v evidenci rejstříku trestů fyzických osob, který je zákonným důvodem pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je pak možnost udělení dlouhodobého víza za účelem strpení čistě hypotetická. Zároveň žalobce nespadá pod ochranný rámec dočasné ochrany, neboť na území ČR přicestoval před vojenskou invazí Ruské federace na území Ukrajiny.
4. Žalovaný zcela rezignoval na jakoukoliv reakci na situaci otce žalobce, kterou žalobce namítal ve správním řízení. Otec je vyššího věku a je válečným veteránem a invalidou. V důsledku plnění své občanské povinnosti vůči svému státu utrpěl velmi závažná zranění, jejichž následky ho omezují po celý zbytek života. Nemá žádný příjem, neboť není schopen pracovat a v tuto chvíli mu ani nebyly přiznány sociální dávky. Jeho jediný příjem tak spočívá ve finanční pomoci od jediného syna. Pokud by žalobce přišel o zaměstnaneckou kartu, nemohl by již svého otce podporovat. Žalovaný rovněž prakticky rezignoval na zjištění rodinné situace žalobce. Žalobce na území ČR sdílí společnou domácnost se svou manželkou a nezletilou dcerou. Manželka na území disponuje zaměstnaneckou kartou, s ohledem na věk nezletilé dcery (2 roky) je však

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v tuto chvíli na rodičovské dovolené, pobírá rodičovský příspěvek a primárně se věnuje péči o dítě. Žalobce je tak tím, kdo živí celou rodinu, jeho nepřetržitá přítomnost na území a související finanční i fyzická pomoc při péči o nezletilé dítě je zcela nezbytná a nepostradatelná.

5. Při dopadu rozhodnutí do života nezletilého dítěte jsou správní orgány povinny si opatřit dostatečné množství podkladů, na jejichž základě budou moci definovat nejlepší zájem nezletilého dítěte a tento následně poměřovat s protichůdným veřejným zájmem. Žalovaný však na zjišťování skutkového stavu rezignoval, neprovedl žádné dokazování směřující k objasnění faktického dopadu zrušení pobytového oprávnění žalobce na jeho život a život jeho rodiny. Vhodnými prostředky by byl výslech žalobce, výslech jeho manželky, stanovisko OSPOD. Nedostatečně zjištění skutkového stavu je patrné i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je nepřiléhavé, obecné a obsahuje paušální argumentaci. Žalovaný nezjistil intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, přestože na vše uvedené žalobce upozornil již ve svém vyjádření k podkladům ve správním řízení, kde poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav a navrhl konkrétní důkazy a další kroky k doplnění dokazování.
6. Ve druhém žalobním bodě namítal, že zrušení pobytového oprávnění má závažné dopady do soukromého a rodinného života žalobce i jeho blízkých, správní orgán musí před rozhodnutím vážit veřejný zájem s ochranou těchto práv, přičemž je potřeba zohlednit individuální okolnosti případu. Nosné úvahy žalovaného o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí se opírají o závažnost spáchaného protiprávního jednání a vlastní zavinění žalobce. Žalovaný uvedl všechny podstatné okolnosti týkající se trestné činnosti žalobce, přesto se žalovaný při hodnocení soustředil výlučně na okolnosti v neprospěch žalobce. Zcela opomněl zohlednit typovou závažnost spáchaného trestného činu (přečin), absenci škodlivého následku (škody či nemajetkové újmy), předchozí bezúhonnost a vedení řádného života, upřímnou lítost, přijetí odpovědnosti za vlastní jednání (doznání, nepodání opravných prostředků), druh a výměru trestu. Dále žalovaný nepřihlédl k tomu, jaké faktické důsledky bude mít jeho rozhodnutí na další život žalobce a jeho rodiny, neobjasnil možnost dalšího soužití v ČR či zda bude celá rodina nucena se přestěhovat do země původu, nezjistil možnost návratu žalobce do ČR z faktického i právního hlediska. Nevyjasnil ani míru závislosti nezletilého dítěte na žalobci, vztah k žalobci, míru integrace rodiny do české společnosti, žalovaný nezmínil ani délku pobytu rodinných příslušníků na území ČR. Žalovaný též rezignoval na přihlídnutí k situaci otce žalobce. Kolidující zájmy byly žalovaným definovány, ale následně nebyly poměřeny v dostatečném rozsahu, nebyly vzaty v potaz všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
7. Ve třetím žalobním bodě poukazoval na to, že žalovanému bylo známo, že žalobce je otcem nezletilé dcery, která v ČR disponuje pobytovým oprávněním vázaným na platnost pobytového oprávnění rodičů, se kterými sdílí společnou domácnost. Přestože si byl žalovaný vědom své povinnosti zohlednit nejlepší zájem nezletilého dítěte, kladl důsledky zrušení pobytového oprávnění k tíži žalobce, aniž by posoudil míru emoční a finanční závislosti nezletilé dcery na žalobci, závislost manželky žalobce na jeho osobě při zajištění péče o dceru a při hmotném zajištění rodiny, význam přítomnosti žalobce pro dceru a obecně všechny konsekvence vyplývající ze zrušení pobytového oprávnění. Nebyly-li tyto okolnosti podstatné pro vymezení nejlepšího zájmu nezletilého dítěte

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zjištěny, nemohl žalovaný přistoupit ani k následnému poměření dotčených zájmů. Žalobci byla stanovena povinnost vycestovat z území ČR, při jejímž nesplnění se vystavuje riziku řízení o povinnosti opustit území členských států EU či v horším případě správnímu vyhoštění. Nelze předvídat, zda by odloučení žalobce bylo jen dočasné, nebo naopak trvalé, ani zda by nižší pobytové oprávnění bylo žalobci skutečně uděleno, žalovaný se touto otázkou nezabýval. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-23 a ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34.

8. Nosné úvahy žalovaného, že zásah, mimo jiné do nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, způsobil sám žalobce svým protiprávním jednáním, co do odůvodnění přiměřenosti tohoto zásahu neobstojí. Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, tato argumentace nemůže být používána mechanicky, bráno do důsledků, ochrana jakkoli intenzivních rodinných vazeb cizince, včetně zájmu nezletilých dětí, by nikdy nemohla převážet nad úmyslnou trestnou činností žalobce. Žalovaný nedostal své povinnosti vymezit nejlepší zájem nezletilé dcery žalobce a následně ji učinit středobodem všech úvah o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků zaručeného v čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod.
9. K žalobě doložil čestné prohlášení otce žalobce ze dne 29. 4. 2025, fotografie zranění otce žalobce, osvědčení lékařské vojenské komise ze dne 20. 11. 2024 o lékařském vyšetření otce žalobce, čestné prohlášení zaměstnavatele žalobce ze dne 25. 3. 2025 a čestné prohlášení manželky žalobce ze dne 14. 4. 2025.
10. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a stanovil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný upozornil, že správní řízení o zrušení pobytového oprávnění žalobce je důsledkem jeho vlastního jednání. Žalobce si měl být vědom toho, že jeho jednání může mít důsledky nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Tvrzení žalobce, že žije řádným životem, považuje žalovaný za účelové a ve své podstatě absurdní, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a má záznam v rejstříku trestů. To prokazatelně nesvědčí o řádném životě žalobce. Právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území.
12. Žalobní námitku ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný neshledal důvodnou. Postupoval v souladu se zásadami správního řádu, napadené rozhodnutí je s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem přiměřené a obsahuje veškeré náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu. V odůvodnění popsal své úvahy, jimiž zjištěné skutečnosti hodnotil a náležitě vysvětlil, i s oporou judikatury, jak ke svým skutkovým zjištěním a právním závěrům dospěl. Učinil vše, aby žalobce mohl uplatnit všechny okolnosti ve svůj prospěch. Ve věci se jedná o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a) a ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při němž není povinnost posuzovat dopad do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
13. Žalovaný se rovněž zabýval nejlepším zájmem dítěte, to však není absolutní pojem, který by znamenal, že žalobci nelze zrušit povolení k pobytu, když na území páchal úmyslnou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

trestnou činností. Poukázal na nálezy Ústavního soudu IV. 950/19. V projednávaném případě se žalobce dopouštěl trestné činnosti, přestože věděl, že má na území manželku a nezletilou dceru. Ani to ho však neodradilo, veškeré negativní skutečnosti si zapříčinil on sám svou trestnou činností. Proto v daném případě nemůže převážit nejlepší zájem dítěte nad zrušením povolení k pobytu osobě, která se na území ČR dopustila úmyslné trestné činnosti. Co se týče námítky rozporu napadeného rozhodnutí s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, žalovaný si uvědomuje, že není zbaven povinnosti dodržovat závazky vyplývající z mezinárodního práva. Upozornil však, že smyslem čl. 8 Úmluvy je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého života, nikoliv rušit rozhodnutí kvůli tomu, že neobsahuje věty o tom, že nebyly shledány žádné důvody nepřiměřenosti. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze v případech, kdy to zákon výslovně stanoví. V dané věci tak postačí naplnění podmínky podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což je prokázáno podklady ve spisu. V zájmu ČR je, aby se na jejím území pohybovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy, není tak na místě nadřazovat individuální právo pobytu cizince nad veřejný zájem ČR.

14. K žalobní námitce, že nezohlednil závažnost spáchaného trestného činu, žalovaný odkázal na trestní příkaz Okresního soudu v Rakovníku ve věci žalobce. Žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, tedy stavu vylučujícím řádné a bezpečné ovládání motorového vozidla, což je jednoznačně narušením veřejného pořádku. Takto ovlivněná osoba může způsobit dopravní nehodu, která často končí fatálními důsledky pro jiné účastníky silničního provozu. Řízení pod vlivem omamných látek je jednou z nejtěžších forem protiprávního jednání podle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalovanému nepřísluší zabývat se vinou a trestem žalobce, pro dané řízení je podstatné, že byl žalobce pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu.
15. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

16. Manželka za zúčastněné osoby žádala, aby žalobci byla vrácena zaměstnanecká karta. Jsou spolu dlouho a nechtěla by, aby musel odjet na Ukrajinu, kde probíhá válka. Nedokáže si představit žít bez manžela a sama žít společnou dceru. Nechce, aby dcera cítila, že se něco děje.

V. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 1 T 166/2024-68 uznán vinen ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což byl odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 30 000 Kč (sto denních sazeb po 300 Kč) a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 18 měsíců. Uvedeného trestného činu se žalobce dopustil tím, že od přesně nezjištěné doby do 22:43 hodin dne 6. 10. 2024, na trase z obce Hostivice, soudní okres Praha – západ, po dálnici D6 směrem na Karlovy Vary, kde byl na km 36 v katastru obce Řevničov, soudní okres Rakovník, zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, řídil osobní motorové

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vozidlo specifikované tovární značky, typu a registrační značky, přestože věděl, že před jízdou požil alkoholické nápoje, což bylo hlídkou Policie ČR zjištěno opakovanou dechovou zkouškou, kterou byla u žalobce naměřena hladina alkoholu v dechu ve 23:46 hodin ve výši 1,58 promile a ve 22:52 hodin ve výši 1,52 promile.

18. Dne 25. 2. 2025 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
19. Podle výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 6. 3. 2025 se žalobce dopustil od 1. 8. 2021 celkem 9 přestupků, za což mu byly uloženy pokuty v celkové výši 12 900 Kč. Žalovaný provedl též lustrace ohledně rodinných příslušníků žalobce. Dle opisu z evidence přestupků ze dne 27. 2. 2025 má žalobce Městskou policií hl. m. Prahy evidován jeden přestupek ze dne 24. 9. 2021 dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 251/2016 Sb., v nedbalostní formě, byla uložena pokuta 500 Kč.
20. Ve vyjádření ze dne 16. 4. 2025 žalobce upozornil, že byl odsouzen za spáchání přečinu, tj. méně závažného trestného činu, za který mu byly uloženy alternativní tresty. Svého jednání upřímně lituje a proběhlé trestní řízení na něj mělo významný výchovný účinek. Co se týče soukromého a rodinného života žalobce a nejlepšího zájmu dítěte, žalobce sdílí společnou domácnost s manželkou a nezletilou dcerou (osoby zúčastněné na řízení). Dcera disponuje pobytovým oprávněním k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců, při zrušení zaměstnanecké karty žalobce tak o pobytové oprávnění přijde i dcera. Manželka sice disponuje zaměstnaneckou kartou, v současnosti však nepracuje, neboť je vzhledem k velmi nízkému věku dcery na rodičovské. Možnost práce žalobce je tak pro rodinu zcela klíčová, neboť je to jediný způsob obživy rodiny. Žalobce navrhl, aby žalovaný provedl výslech žalobce a jeho manželky a opatřil si stanovisko OSPOD. Žalobce rovněž upozornil, že finančně podporuje svého otce, který žije v zemi původu, tj. na Ukrajině a aktuálně se nachází ve složité situaci. Je vyššího věku, válečným veteránem a invalidou. V důsledku obrany svého státu utrpěl velmi závažná zranění, v současnosti pobírá pouze sociální dávky, potřebuje tak finanční pomoc žalobce. Životní situace žalobce i celé jeho rodiny by se v případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce výrazným způsobem zhoršila.
21. K vyjádření ze dne 16. 4. 2025 žalobce připojil čestné prohlášení své manželky. V prohlášení manželka uvedla, že vzhledem k tomu, že je na rodičovské, bez příjmu žalobce by nezvládla sama živit společnou dceru. Nedokáže si představit, jak by bez manžela žili, on se stará o vše. Svou dceru má moc rád a ona jeho taky, když se žalobce zdrží v práci, dcera nemůže usnout. Žalobce je moc hodný, spolehlivý, pracovitý, stará se o koupený byt. Jsou manželé již dlouho, měli v ČR svatbu, od té doby se ani na jeden den nerozloučili. Prosila, aby žalobci nebyl zrušen dlouhodobý pobyt. Dále připojil prohlášení zaměstnavatele ze dne 25. 3. 2025, dle kterého je žalobce v práci zodpovědný a spolehlivý.
22. V napadeném rozhodnutí ze dne 25. 4. 2025 žalovaný podrobně rekapituloval vyjádření žalobce k podkladům. Uvedl, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, což je podloženo obsahem správního spisu. To však z jeho strany není jediným narušením veřejného pořádku, kterého se během svého pobytu dopustil. Podle výpisu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

z evidenční karty řidiče má žalobce celkem 10 záznamů o protiprávním jednání, které spáchal v souvislosti s řízením motorového vozidla, kdy vedle daného trestného činu od srpna 2021 spáchal i devět přestupků, za což mu byly uloženy peněžité tresty v celkové výši 12 900 Kč. Tedy porušuje právní předpisy opakovaně. Dále se dopustil jednoho přestupku proti veřejnému pořádku. Protiprávní činnost, které se dopustil, nelze označit za bagatelní, dle statistik v letech 2020 až 2022 za 15 483 dopravními nehodami stál alkohol či jiná návyková látka, tyto nehody způsobily 5 883 lehkých zranění, 736 těžkých zranění u 120 nehod došlo k úmrtí. Podle vyjádření si žalobce dostatečně neuvědomuje závažnost svého činu a uložený trest eliminuje na to, že pokud zaplatil soudem uloženou kauci a dodržuje zákaz řízení, vše je napraveno. Řízení je vedeno podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, správnímu orgánu tak nevyplývá povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí, a tedy ani prověřováním rodinných vazeb a dalších skutečností ve prospěch žalobce (rozsudky NSS č. j. 8 As 34/2011 a 7 Azs 204/2014-35), zákon to neukládá. K navrhovaným výsledkům a stanovisku OSPOD uvedl, že žalobce se ke svým soukromým a rodinným vazbám podrobně vyjadřoval v průběhu správního řízení, stejně tak jako manželka v doloženém čestném prohlášení. Žalovaný nijak nepopírá, že žalobce žije se svou manželkou a nezletilou dcerou, o kterou společně pečují, žalobce i manželka se v řízení vyjadřovali, není tak zřejmé, čeho by mělo být realizací navrhovaných výsledků docíleno. Co se týče soukromých a rodinných vazeb žalobce, je nutno uvést, že žalobce se do nepříznivého postavení dostal sám opakovaným porušováním právního pořádku ČR. V daném případě nejde o trest, ale o zákonný důsledek. Zároveň je nutno dodat, že žalobce má po svém osvědčení a vycestování z území možnost opětovně požádat o nové pobytové oprávnění, zároveň může své rodinné příslušníky navštěvovat na základě bezvízového styku mezi ČR a Ukrajinou. Nic mu nebrání, aby si našel zaměstnání odpovídající jeho kvalifikaci v zemi původu nebo v některé z dalších zemí evropského hospodářského prostoru. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělý, zaopatřený a ženatý. Je si vědom, že zrušením pobytového oprávnění žalobce na území může být ovlivněn i budoucí pobyt jeho rodinných příslušníků. Pobytový status manželky však není na žalobci závislý (má zaměstnaneckou kartu a zažádáno o trvalý pobyt), co se týče dcery žalobce, je zcela předčasné a spekulativní předjímat, zda by s dcerou bylo zahájeno řízení o zrušení jejího dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Navíc za situace, že v takovém řízení by se posuzovala přiměřenost vydaného rozhodnutí a matka dcery aktuálně pobývá na území na základě zaměstnanecké karty a má podanou žádost o trvalý pobyt. Žalobce je dále držitelem živnostenského oprávnění, předmětem činnosti je výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, je veden jako jednatel společnosti X, provozování živnosti není natolik specifické, aby je nemohl vykonávat mimo území ČR. Stěžejní je, že na území pobývá na základě zaměstnanecké karty od společnosti Kynrum s.r.o. Zároveň na území ČR vlastní byt, jeho vlastnická práva však nebudou zrušením pobytového oprávnění nijak ovlivněna. Ze spisového materiálu není patrné nic, čím by mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy, ani Úmluvy o právech dítěte. Nejde o vyhoštění, žalobci není zakázán pobyt v schengenském prostoru, může využít bezvízového styku. Co se týče nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobce, Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů. Nejlepším zájmem dítěte se žalovaný zabýval i s ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19, ze kterého vyplývá, že musí existovat výjimečné a mimořádné okolnosti, které mohou převážit rozhodnutí ve prospěch

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

účastníka řízení a jeho nezletilého dítěte a dále taktéž to, že nelze bez dalšího nejlepší zájem dítěte plošně aplikovat na všechna řízení. V projednávané věci žádné mimořádné nebo zvlášť závažné okolnosti nebyly zjištěny. Podobně i Nejvyšší správní soud judikuje, že nejlepší zájem dítěte není trumfovou kartou (rozsudky sp. zn. 10 Azs 262/2019 a 7 Azs 313/2020). Na základě okolností případu tak zrušení zaměstnanecké karty nelze považovat za nepřiměřené, respektive nepřiměřeně zasahující do nejlepšího zájmu dítěte. Žalobce nebral ohledy na to, že má v ČR rodinu, když se opakovaně dopouštěl protiprávního jednání, které vyústilo až v pravomocné odsouzení za úmyslnou trestnou činnost. Věděl, nebo vědět měl, že v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu dojde ke zrušení jeho zaměstnanecké karty, riskoval i uložení trestu vyhoštění. Sám tak svým protizákonným jednáním ohrozil a narušil své rodinné vazby. Uvedl, že jako občan Ukrajiny má možnost požádat o speciální pobytový status, přičemž Česká republika v současné době obecně nečiní kroky k tomu, aby ukrajinské občany navracela do země původu.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. K projednání věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 20. 6. 2025, žalobce i žalovaný při jednání setrvali na svých stanoviscích, žalovaný doplnil, že žalobci bylo aktuálně uděleno vízum strpění, k čemuž doložil výpis z Cizineckého informačního systému. Manželka za osoby zúčastněné apelovala na to, aby žalobci nebyla zrušena zaměstnanecká karta, na vízum strpění nemůže legálně pracovat.
25. Soud provedl k důkazu výpis z Cizineckého informačního systému ze dne 19. 6. 2025, dle kterého bylo žalobci dne 13. 6. 2025 uděleno vízum strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platné do 31. 3. 2026.
26. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
27. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
28. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
29. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. (odst. 1) Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. (odst. 2)*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

30. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, to je doloženo i obsahem správního spisu. V důsledku uvedeného pravomocného odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil.
31. Jak vyplývá ze samotné dikce ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pro naplnění jeho hypotézy je podstatné pouze pravomocné odsouzení, a to za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž pohnutka pachatele nebo okolnosti, které vedly ke spáchání trestného činu, nejsou relevantní. Dané ustanovení zásadně neposkytuje žalovanému prostor pro správní uvážení, nýbrž jde o tzv. rozhodování vázané; jestliže je tedy naplněna hypotéza dané normy (dojde k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin), je žalovaný povinen rozhodnout o zrušení platnosti zaměstnanecké karty, aniž by zkoumal okolnosti spáchání trestného činu (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023 č.j. 2 Azs 135/2023-33).
32. V rozsudku ze dne 13. 2. 2020 č. j. 7 Azs 192/2019-28, NSS konstatoval, že ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*správnímu orgánu nedává prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu.*“ Též v rozsudku ze dne 24. 9. 2015 č. j. 6 Azs 163/2015-47 dospěl NSS k závěru, že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) nehraje žádnou roli povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu, k tomu srov. i rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, či ze dne 2013, č. j. 1 As 85/2013-51.
33. Z výše uvedeného též vyplývá, že stanovisko žalobce k předmětné trestní věci či jeho případná sebereflexe po spáchání trestného činu (resp. výchovný efekt trestu), jsou z hlediska naplnění podmínek ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců zcela irelevantní. Obdobně není ani rozhodné, jakou typovou závažnost měl daný trestný čin, jaký měl následek, jaký trest byl za něj uložen, jaká doba již uplynula od spáchání trestného činu, ani to, zda žalobce následně vedl řádný život a již se dalšího trestného činu nedopustil. Žalovaný se tedy těmito okolnostmi z hlediska naplnění podmínek ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců vůbec nemusel zabývat a hodnotit je.
34. Žalobní námitky směřovaly především do nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu dítěte.
35. Lze souhlasit se žalovaným, že zákon o pobytu cizinců obecně nestanoví pro případ, kdy žalovaný ruší platnost zaměstnanecké karty cizince z důvodu, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a téhož zákona. Podmínky § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů zrušením platnosti zaměstnanecké karty nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života a převáží veřejný zájem na tom, aby na území ČR nepobývali cizinci, kteří se dopouštějí protiprávní činnosti.
36. Nelze však vyslovit paušální závěr, že v případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není nikdy nutné zkoumat zásah do soukromého a rodinného života. Judikatura totiž dovodila

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

povinnost zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců možným porušením čl. 8 Úmluvy, jenž upravuje právo na respektování soukromého a rodinného života, a to v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-2, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30). Např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38 Nejvyšší správní soud uvedl, že „podmínka, aby důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně, i když zákon s jejich relevancí nepočítá v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35).“ Z rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39 plyne, že „za určitých podmínek je namístě přistoupit k posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, i pokud to zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje, a to zejména tehdy, namítá-li cizinec nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve správním řízení“ (pozn. soudu – podtržení doplněno).

37. Žalobce takovou konkrétní námitku ohledně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života během správního řízení vznesl a žalovaný se jí v adekvátním a podrobném rozsahu zabýval, požadavky shora uvedené judikatury tak byly naplněny.
38. Soud se pak neztotožňuje s námitkou žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný v řízení provedl šetření v příslušných evidencích, kde zjistil příbuzenské vazby žalobce (manželku a dceru), jiné osoby nebyly zjištěny, dále zjistil, že žalobce je vlastníkem bytu, je jednatelem a společníkem obchodní společnosti, která disponuje živnostenským oprávněním. V této souvislosti je však třeba připomenout zejména povinnost účastníka řízení poskytnout žalovanému veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Dle rozsudku NSS ze dne 20. 1. 2016 č. j. 2 Azs 271/2015-38: „Je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).“ Tento závěr se přiměřeně uplatní též v posuzovaném případě. Žalobce se v řízení ke svému soukromému a rodinnému životu vyjádřil, vyjádřila se též manželka žalobce, nebylo důvodné, aby žalovaný nad tento rámec vyšetřoval další podstatné okolnosti rodinného života.
39. Žalovaný tak z provedených lustrací a z tvrzení žalobce v řízení zjistil, že žalobce je dospělý a zaopatřený, na území ČR pobývá od roku 2020 na základě zaměstnanecké karty, zároveň je jednatelem a společníkem společnosti, která je držitelem živnostenského oprávnění, žalobce vlastní v ČR byt, žije v ČR se svou nezletilou dcerou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a manželkou, spolu tvoří nejbližší rodinu, manželka je držitelkou zaměstnanecké karty a v současné době je na rodičovské a stará se o společnou dceru, žalobce též finančně podporuje svého otce na Ukrajině, který je invalidou a má pouze sociální dávky.

40. Žalobce ve správním řízení navrhoval, aby žalovaný provedl jeho výslech a výslech manželky a opatřil si stanovisko OSPOD. Žalovaný toto dokazování neprovedl, což však v napadeném rozhodnutí odůvodnil, přičemž soud v tomto odůvodnění neshledal pochybení. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, žalobce se ke svým soukromým a rodinným vazbám v průběhu správního řízení podrobně vyjadřoval (viz vyjádření žalobce ze dne 16. 4. 2025), stejně tak manželka žalobce žalovanému dodala své prohlášení ze dne 14. 4. 2025, v němž popisuje rodinnou situaci, včetně každodenního fungování, péče žalobce o dceru a manželku a blízkého vztahu, který spolu mají. Žalobce, který byl též zastoupen právním zástupcem, měl v řízení dostatek prostoru uvést všechny podstatné skutečnosti soukromého a rodinného života, což také učinil. Žalovaný tak měl podrobné informace o situaci žalobce i jeho rodiny, skutečnosti tvrzené žalobcem a jeho manželkou nezpochybňoval, naopak z nich vycházel. Soud proto souhlasí s tím, že navrhované výslechy a stanovisko OSPOD by byly nadbytečné, neboť není zřejmé, co by dalším dokazováním mělo být zjištěno. Judikatura Nejvyššího správního soudu považuje provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34 či ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-19). Taková situace však v řízení nenastala a provádění výslechů by tak bylo nadbytečné. Pokud jde o situaci otce, bylo povinností žalobce, aby tvrzené okolnosti prokázal, což však bez zřejmého důvodu neučinil, a ani v žalobě to nijak nevysvětlil. Není pak zřejmé, jak by žalovaný mohl takové specifické okolnosti ohledně občana jiného státu zjišťovat. Přesto se žalovaný i s tvrzenou finanční podporou otce v rozhodnutí vypořádal (k tomu viz níže). Žalobce v žalobě nepoukázal na žádné další konkrétní skutečnosti, které dle jeho názoru žalovaný nezjistil a které by měly být relevantní, námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu uplatnil pouze v obecné rovině.
41. Soud tak uzavírá, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu postupoval v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, včetně všech rozhodných skutečností svědčících ve prospěch i neprospěch žalobce.
42. Dále se soud zabýval samotným posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu dítěte.
43. Při poměrování veřejného zájmu a práva na soukromý a rodinný život cizince musí být nejprve vymezeny konkrétní dopady, které správní orgán posuzuje. Teprve potom je může správní orgán poměřovat s povahou a závažností veřejného zájmu. Nejvyšší správní soud v tomto smyslu odkazuje na judikaturu ESLP, který „např. v rozsudku ze dne 9. 4. 2019, *I. M. proti Švýcarsku*, stížnost č. 23887/16, shrnul svou dosavadní judikaturu k této otázce tak, že předně připomněl zásadu mezinárodního práva, podle které jsou státy oprávněny, aniž jsou přitom dotčeny jejich závazky vyplývající z Úmluvy, kontrolovat vstup cizinců na své území. Úmluva nebrání oprávnění států vyhostit (a tedy ani neudělit povolení k dlouhodobému pobytu - pozn. NSS) v zájmu zachování veřejného pořádku cizince s oprávněným pobytem na jejich území, který se dopustil trestné činnosti; ke své slučitelnosti Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

s článkem 8 Úmluvy však taková rozhodnutí musí být nezbytná v demokratické společnosti, tedy odpovídat naléhavé společenské potřebě a být zejména přiměřená sledovanému legitimnímu cíli (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. října 2003, *Slivenko proti Lotyšsku*, stížnost č. 48321/99, bod 113). ESLP v této souvislosti odkázal též na rozsudek svého velkého senátu ze dne 18. října 2006, *Üner proti Nizozemsku* (stížnost č. 46410/99, body 54 až 60) v němž byla shrnuta kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince řídit:

- povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem,
- délka jeho pobytu v hostitelské zemi,
- doba od spáchání trestného činu a chování stěžovatele během ní,
- státní občanství různých dotčených osob,
- rodinná situace stěžovatele, zejm. doba trvání manželství, jakož i ostatní okolnosti svědčící o existenci skutečného rodinného života páru,
- otázka, zda manžel stěžovatele při vzniku rodinného pouta věděl o trestné činnosti stěžovatele,
- otázka, zda z manželství vzešly děti, a jejich věk,
- závažnost obtíží, kterým by manžel stěžovatele čelil v domovské zemi,
- zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi,
- pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí; případně mají zohlednit další konkrétní okolnosti, například medicínské aspekty nebo dočasnou či trvalou povahu zákazu vstupu (rozsudek ESLP ze dne 15. listopadu 2012, *Shala proti Švýcarsku*, stížnost č. 52873/09, bod 46). (rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36)

44. V souvislosti s posouzením dopadů do rodinného a soukromého života cizince je třeba opakovaně zdůraznit, že v případě zrušení zaměstnanecké karty z důvodu spáchání úmyslného trestného činu [§ 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] provedl obecný test přiměřenosti již zákonodárce, neboť na rozdíl např. od důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 posouzením přiměřenosti (viz též § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný se přesto k námitce žalobce posouzením přiměřenosti zabýval, v této souvislosti naplnil požadavky shora uvedené judikatury, neboť vážil jak okolnosti spáchané trestné činnosti, tak zjištěné okolnosti soukromého a rodinného života žalobce.
45. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvážil zejména závažnost spáchaného trestného činu, kdy se sice jedná o přečin, z hlediska pravidel provozu na pozemních komunikacích se však jedná o nejzávažnější jednání, k tomu též odkázal na příslušné statistiky. Trestný čin žalobce rozhodně nelze bagatelizovat tím, že pouhou shodou okolností nedošlo ke škodě nebo nemajetkové újmě, neboť se jedná o trestný čin ohrožovací, kdy je z pohledu trestního práva dostatečně závažné již vytvoření nebezpečné situace. Navíc se v případě žalobce nejedná o ojedinělý excés, v uplynulých čtyřech letech opakovaně porušoval ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích (devět přestupků) a spáchal i jiný přestupek, nelze tedy argumentovat jeho bezúhonností. Z vyjádření žalobce ze dne 16. 4. 2025 pak bylo patrné, že své jednání spíše bagatelizuje a dostatečně si neuvědomuje závažnost svého činu. Byť žalobce zaplatil uložený peněžitý trest (což bylo ostatně jeho zákonnou povinností, jinak by mu hrozila přeměna na jiný druh trestu), stále mu neuplynul zákaz činnosti v délce 18 měsíců, stále tak vykonával trest. Žalovaný tak byl z hlediska posouzení trestné činnosti žalobce objektivní, přičemž žádné významné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

okolnosti ve prospěch žalobce zde nebyly indikovány. Rovněž bylo namístě, pokud žalovaný konstatoval, že žalobce se do aktuální situace dostal vlastním úmyslným protiprávním jednáním, přičemž si při páčání trestné činnosti mohl a měl být vědom toho, že mu hrozí ztráta pobytového oprávnění (zvláště pokud nyní akcentuje své rodinné příslušníky).

46. Co se týče rodinné situace, nebyly zde dány žádné mimořádné okolnosti, pro které by mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy nebo Úmluvy o právech dítěte. Ba naopak, jednalo se o zcela běžnou rodinnou situaci. Žalobce je na území ČR vlastníkem bytu, v tomto směru tak nejistota nehrozí. Manželka je sice nyní na rodičovské, nicméně s ohledem na věk dítěte je již možné péči alespoň částečně zajistit jinou formou (např. jesle, školka), manželka rovněž disponuje zaměstnaneckou kartou, tedy se rovněž může podílet na finančním zajištění rodiny. Navíc žalobce může vykonávat výdělečnou činnost v jiném státě EU či v domovském státě, nepozbude ani svůj podíl v obchodní společnosti v ČR, na kterou jsou navázána živnostenská oprávnění. Žalovaný se řádně vypořádal i s otázkou nejlepšího zájmu dítěte, který není absolutním kritériem.
47. V nyní posuzované věci je též podstatné, že žalobce, jeho manželka i jejich dcera jsou státními příslušníky třetího státu. Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, viz také např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, body 21 a 22, či ze dne 10. 7. 2018. č. j. 1 Azs 205/2018-25, bod 24). Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země společného pobytu jeho rodiny.
48. Dcera žalobce na území pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení s žalobcem, existují však i jiné možnosti, jak může být pobyt dcery upraven. Zejména přichází v úvahu pobytové oprávnění za účelem sloučení s manželkou žalobce, tedy matkou dcery. Ta na území ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty a v současnosti má podanou žádost o trvalý pobyt.
49. Žalovaný nepopíral soudržnost rodiny a blízký vztah mezi dcerou a žalobcem a péči žalobce o dceru. Ani ztráta zaměstnanecké karty v případě žalobce však nemusí znamenat významné odloučení od rodiny.
50. Dle ust. § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo v rozhodnutí, kterým zruší platnost zaměstnanecké karty, stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat*. Z daného ustanovení § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců plyne, že uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě je obligatorní součástí rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 tohoto zákona. Za předpokladu naplnění zákonné podmínky uvedené v § 37 odst. 1 písm. a) zákona, tj. že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, nemají správní orgány možnost úvahy ohledně uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě. Jak vyplývá z výše uvedeného, uvedená podmínka pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty byla v tomto případě splněna. Zároveň platí, že s uložení povinnosti vycestovat je podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců spjata

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

udělení výjezdního příkazu, který v souladu s § 17 písm. d) téhož zákona opravňuje cizince k pobytu na území po dobu jeho platnosti, nevznikne tak situace, kdy by žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, čímž by byl vystaven riziku správního vyhoštění. Je přitom nutné rozlišovat uložení povinnosti vycestovat jako zákonný důsledek zrušení pobytového oprávnění od jejího nuceného výkonu.

51. Lze poukázat i na rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2022, čj. 7 Azs 269/2022-27, dle kterého *„ukončení pobytového oprávnění a stanovení lhůty k vycestování vede k tomu, že cizinci je stanovena určitá doba, po kterou je na daném území ‚tolerován‘ (obdobně působí i samotný výjezdní příkaz). Jakkoliv má vydání výjezdního příkazu (spojené se stanovením lhůty k vycestování – pozn. soudu) vést primárně k přípravě na vycestování cizince z území ČR, nemůže-li cizinec vycestovat, má právo v době platnosti výjezdního příkazu požádat o povolení k přechodnému pobytu, mj. o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (vyjma důvodu podle § 33 odst. 1 písm. c/ téhož zákona).“*
52. Důsledkem napadeného rozhodnutí pak není zákaz pobytu žalobce na území ČR. V první řadě přichází v úvahu udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Přestože podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neudělí dlouhodobé vízum cizinci, jestliže nesplňuje podmínku trestní záchovalosti, k neudělení dojde pouze za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu neudělení. Vzhledem k situaci v domovské zemi žalobce dle soudu nic nebrání tomu, aby správní orgán při posuzování případné žádosti žalobce o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu zohlednil také probíhající ozbrojený konflikt na území Ukrajiny. Podmínka trestní záchovalosti se pak vůbec nevztahuje na vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy mimo jiné na situace, kdy vycestování cizince není možné ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33). Další možností je bezvízový styk mezi ČR a Ukrajinou, pokud je žalobce držitelem biometrického pasu, může na území ČR pobývat až 90 dnů v rámci 180denního období. Zachování zaměstnanecké karty tudíž není jediným prostředkem, kterým je možné zachovat právo žalobce na rodinný a soukromý život. Rovněž, dle současné správní praxe a judikatury nedochází k nuceným návratům občanů Ukrajiny do domovského státu z území ČR. Pouze nad rámec, a aniž by soud prolamoval zásadu dle § 75 odst. 1 s.ř.s., soud konstatuje, že žalobci bylo po vydání napadeného rozhodnutí vízum strpění dne 13. 6. 2025 uděleno.
53. Ze shora uvedených důvodů ani nehrozí, že by v důsledku napadeného rozhodnutí mohlo dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte. K této otázce soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27 (body 33 a 39), ve kterém Nejvyšší správní soud zdůraznil, že relevantní judikatura (a to ani rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37) nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že nedávná judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy.

54. Podle uvedeného nálezu patří do třetí kategorie řízení o vyhoštění osoby pečující o dítě (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19, bod 52). Rozhodnutí o zrušení pobytu představuje méně intenzivní zásah než vyhoštění, proto není důvod řadit jej do první či druhé kategorie vymezené Ústavním soudem. U třetí kategorie se přitom podle Ústavního soudu *„otevřít širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější“* (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19, bod 53). Z tohoto nálezu vychází i napadené rozhodnutí a soud má za to, že žalovaný otázce nejlepšího zájmu dítěte věnoval dostatečnou pozornost. Shledal, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že je možné do zájmů nezletilého dítěte zasáhnout. Na straně nezletilé naopak neshledal takové okolnosti, které by měly převážet. Navíc, jak již soud výše uvedl, zaměstnanecká karta není jediným prostředkem, který umožňuje soužití žalobce s jeho dcerou. Jejich společné soužití může být plně zabezpečeno prostřednictvím víza za účelem strpění.
55. V této souvislosti soud připomíná též ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje, že si žalobce *„před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen cítit právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.“* (výše citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 51, obdobně také rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, bod 13, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, bod 22, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, bod 17, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, bod 27, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, bod 28, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, nebo výše citovaný rozsudek č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 21).
56. Pokud jde o tvrzení žalobce týkající se jeho otce, žalobce tato svá tvrzení ve správním řízení vůbec ničím neprokázal, což nijak nevysvětlil ani v řízení, ani v žalobě. Žalovaný přesto vyšel z tvrzení žalobce, tedy včetně tvrzení ohledně otce, kdy dle kontextu rozhodnutí se i tímto tvrzením vypořádal, když uvedl, že žalobci nic nebrání, aby vykonával výdělečnou činnost v jiném členském státě, popř. i v domovském státě. Soud má za to, že takové odůvodnění lze považovat za dostačující, když jiný než finanční aspekt žalobce v řízení netvrdil. Bez ohledu na to, že v řízení žalobce tvrdil, že otec pobírá sociální dávky, přičemž v žalobě tvrdil, že žádné dávky nepobírá, aniž by tento rozpor nějak vysvětlil. Soud k důkazu neprováděl čestné prohlášení otce žalobce ze dne 29. 4. 2025, fotografie zranění otce žalobce ani osvědčení lékařské vojenské komise ze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dne 20. 11. 2024 o lékařském vyšetření otce žalobce, neboť žalobce tyto listiny neuplatnil ve správním řízení a žalovaný se s nimi nemohl vypořádat. Soud přitom může vycházet pouze ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

57. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně definoval a následně poměřil kolidující zájmy a nevzal v potaz všechny relevantní skutečnosti, což napadené rozhodnutí činí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. S touto žalobní námitkou se však soud s ohledem na výše uvedené neztotožňuje. Žalobce neuvedl žádné konkrétní podstatné skutečnosti, které by žalovaný opomněl vyhodnotit. Při zkoumání přiměřenosti správní orgán považuje vícero protichůdných zájmů, žalovaný tyto zájmy řádně vymezil, posoudil a došel k odůvodněnému závěru, že v případě žalobce nemůže zájem na ochraně soukromého a rodinného života převážit nad veřejným zájmem na tom, aby cizinci na území dodržovali právní předpisy ČR. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.
58. Soud k důkazu neprováděl prohlášení zaměstnavatele, ani prohlášení manželky, neboť tyto byly součástí správního spisu.
59. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
61. Při rozhodnutí o nepřiznání náhrady nákladů řízení osobám zúčastněným soud vycházel z § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětné věci jim soud žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodné nebyly shledány.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Praha 20. června 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.